

ขณะยังเป็น
เด็กของประทีป อโนมณี

ประทีป อโนมณี

วีรบุรุษแห่งดุซงญอ

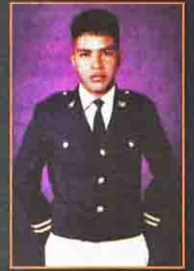
รางวัลประทีป อโนมณี

นำวีรกรรมของวีรบุรุษประทีป อโนมณีที่ถ้ำระ อีสาน

นำวีรกรรมและทหารพรานกบฏใต้การนำของเรือเอกประทีป อโนมณีที่ถ้ำระ อีสาน

กับครอบครัว

ทามกลางไฟใต้ที่ลุกโชนเหนือพื้นที่ 3 จังหวัดชายแดนมานานนับปี

เจ้าหน้าที่ของรัฐจำนวนหนึ่ง ทั้งที่เป็นทหารตำรวจและฝ่ายปกครอง ต้องสูญเสียชีวิตและบาดเจ็บ อันเนื่องมาจากการปฏิบัติหน้าที่อย่างทุ่มเทเสียสละ ไม่หวาดหวั่นต่ออันตรายที่ล้อมรอบเรียงรายอยู่ในทุกตารางนิ้ว

เจ้าหน้าที่หลายคนที่โชคร้ายตกเป็นเหยื่อจึงไม่มีโอกาสได้สัมผัสด้วยตนเองถึง "เกียรติยศ" และพระมหากรุณาธิคุณอันสูงส่ง ที่พระราชทานมาจากพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว สมเด็จพระนางเจ้าพระบรมราชินีนาถ ตลอดจนพระบรมวงศานุวงศ์ทุกพระองค์ ซึ่งทรงรับรู้ถึงความเจ็บปวดที่เกิดขึ้นกับเจ้าหน้าที่ผู้สละชีวิตเป็นชาติพลี

บางคนเท่านั้นที่โชคดีเหลือคณและสามารถเฉียดผ่าน "ความตาย" มาได้อย่างน่าอัศจรรย์

หนึ่งในจำนวนนั้นมีนายทหารนาวิกโยธินแห่งกองทัพเรือที่ชื่อ เรือเอกประทีป อโนมณี รวมอยู่ด้วย

อดีตผู้บังคับกองร้อยทหารราบของหน่วยเฉพาะกิจนาวิกโยธินภาคใต้ผู้นี้ เป็นเจ้าของ "เหรียญกล้าหาญ" จากการปะทะกับกลุ่มโจรก่อการร้ายที่บ้านดุซงญอ จังหวัดนราธิวาส

ปัจจุบันเขาอยู่ในวัย 38 ปี มียศเป็น "นาวาโท" และเลือกที่จะกลับไปทำงานในพื้นที่อันตรายอีกครั้ง ทั้งที่ดินแดนแห่งนั้นเกือบจะคว่ำชีวิตของเขาไปแล้วเมื่อ 7 ปีก่อน

ตำบลดุซงญอ อำเภอจะแนะ จังหวัดนราธิวาส
วันที่ 8 กุมภาพันธ์ 2543

อดีตนักเรียนนายเรือรุ่น 87 เรือเอกประทีป อโนมณี และทหารนาวิกโยธินในบังคับบัญชาของเขา ซึ่งปฏิบัติ

ภารกิจร่วมกับทหารพราน และเจ้าหน้าที่ตำรวจจากชุดปฏิบัติการพิเศษ ออกลาดตระเวนพื้นที่เพื่อรักษาความสงบเรียบร้อย

โดยไม่รู้ว่าปรัักษ์กองกำลังกลุ่มก่อการร้าย "พูโลใหม่" ภายใต้การนำของ "सरि ตะโล มีญอ" ซึ่งแตกหนีมาจากการโจมตีกวาดล้างในคืนวันก่อน ได้ "ซุ่มเจียบ" รอคอยการเข้ามาของเจ้าหน้าที่ทหารและตำรวจ

ซึ่งไม่ก็้อใจ ทัวบริเวณอันสงบเจียบ กลับบังเกิดเสียงกัมปนาทกึกก้องราวกับฟ้าผ่า พร้อมๆ กับเสียงแผดระว้ออ้ออิงของห่ากระสุน

เรือเอกประทีปถูกระดมยิงเข้าใส่ก่อนโดยไม่ทันรู้ตัว แต่เล้าทหารนาวิกโยธินซึ่งเป็น "กำลังหลัก" ในการเข้าตี สนับสนุนด้วยทหารพรานและเจ้าหน้าที่ตำรวจ ไม่ได้รวมเรเสียชีวิต

เสียงร้องตะโกนแข่งกับเสียงปืนดังกึกก้องไปทั่ว ลิงสุดท้ายที่เรือเอกประทีปเห็นและจำได้ระหว่างการปะทะที่ตำบลดุซงญอในวันนั้น คือทหารนาวิกโยธินทั้งหมดได้ติดตามผู้บังคับกองร้อยเข้ายิงประจัญบานกับฝ่ายตรงข้ามในระยะประชิด

แล้วสิ่งที่ทุกคนเห็นในบัดดล คือร่างของเรือเอกประทีปหมุนคว้างลงไปกระแทกพื้น ปืนกระเด็นหลุดจากมือก่อนที่ทุกอย่างในความรู้สึกของเรือเอกประทีปจะดับวูบลง

เรือเอกประทีปไม่มีโอกาสรู้เลยว่า ไม่ก็้อใจจากนั้น การปะทะจบสิ้นลงพร้อมด้วย "ชัยชนะ" ของทหารนาวิกโยธินที่มีเขาเป็นผู้นำ และโจรก่อการร้ายกลุ่มนาย सरิ ตะโล มีญอ ถูกกระสุนเสียชีวิตบริเวณพื้นที่สู้รบ

จำนวน 4 ศพ และยังมีหายเข้าไปตายในป่าอีก 2 ศพ ร่างซุ่มซอกไปด้วยเลือดของเรือเอกประทีปถูกส่งตัวไปยังโรงพยาบาลยะลาในสภาพไม่ได้สติ อาการสาหัส จนต้องส่งต่อไปยังโรงพยาบาลหาดใหญ่ แต่ก็ไม่มี ความหมาย เมื่อคณะแพทย์ที่หาดใหญ่บอกว่าจะต้องส่งเข้ากรุงเทพฯ โรงพยาบาลพระมงกุฎเกล้า เพราะมีเครื่องมือที่ทันสมัยกว่า

เรือเอกประทีปได้รับพระมหากรุณาธิคุณจากสมเด็จพระนางเจ้า พระบรมราชินีนาถ โดยทรงรับไว้เป็นคนไข้ในพระบรมราชินูปถัมภ์

เขายังคงสลบไสลไม่ได้สติและอยู่ในสภาพ "เจ้าชายนิหรี" ต่อไปอีกเดือนเศษก่อนจะลืมตาขึ้นมาเป็นครั้งแรกในวันที่ 16 มีนาคม 2543

พิษสงของกระสุนพุ่งเข้าใส่ศีรษะทำให้เรือเอกประทีปกะโหลกแตกและสูญเสีย "สมองซีกขวา" ไปบางส่วน

ผลที่ตามมาคือร่างกายซีกซ้ายของเขาย่อนแรง การพูดและการเคลื่อนไหวช้าลง หูด่านขวาและบริเวณขมับยังคงมีร่องรอยจากบาดแผลปรากฏให้เห็นอย่างถนัดจนถึงปัจจุบัน

เรือเอกประทีปต้องต่อสู้ยาวนาน อีกทั้งยังต้องใช้กำลังกายกำลังใจอย่างยิ่งยวดที่จะทำให้อาการกลับสู่สภาพที่ใกล้เคียงกับช่วงก่อนที่จะได้รับบาดเจ็บให้มากที่สุด

มติชน

Matchon
Circulation: -

Section: ประชารัฐ/-

วันที่: พุธ 5 กันยายน 2550

ปีที่: 30

ฉบับที่: 10770

หน้า: 33 (เต็มหน้า)

Col.Inch: -

ADValue: (B/W) -

(FC) -

PRValue(x3): (B/W) -

(FC) -

หัวข้อข่าว: ประทีป อนุภุมณี วีรบุรุษแห่งดุจขงญอ

เมื่อครั้งเรือเอกประทีปเข้าเฝ้าฯ สมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ

วันที่พบกัน..ที่หอประชุมสถาบันวิชาการทหารเรือชั้นสูง วีรบุรุษจากตำบลดุจขงญอ อำเภอจะนะ จังหวัดนราธิวาส ได้รับการเลื่อนยศเป็น “นาวาตรี” มาแล้วเกือบสองปี และเพิ่งเสร็จจากการเข้ารับประกาศนียบัตรในพิธีจบการศึกษาโรงเรียนเสนาธิการทหารเรือสจจ ร้อยๆ

ในฐานะศิษย์เก่า “สามสมอ” นาวาตรีประทีปได้เปิดเผยแง่มุมชีวิตที่หลายคนอาจไม่นึกฝัน...

วัยเด็กของนาวาตรีประทีป เป็นชีวิตที่ต้องดิ้นรนต่อสู้ เช่นเดียวกับเด็กต่างจังหวัดส่วนใหญ่ ยิ่งไปกว่านั้น

“พ่อ” หัวหน้าครอบครัวถูกเจ้าหน้าที่ของทางราชการ “อ้อม” หายไปจากบ้านด้วยข้อหาเป็น “แนวร่วม” ของผู้ก่อการร้ายคอมมิวนิสต์

“พ่อของผมถูกเจ้าหน้าที่นำตัวไปสอบสวน ทำให้แม่กับผมและพี่น้องตกใจกลัวกันมาก เราคิดว่าคงจะไม่ได้เห็นหน้าพ่ออีก แต่โชคดีที่พ่อได้กลับมา แต่ก็มีบาดแผลทำให้พ่อมีปัญหาทางด้านสายตาจนทุกวันนี้

“พ่อปลอบพวกเราว่าไม่ต้องกลัว ถ้ามีเคราะห์มาสมภารก็ให้พูดไปตามความจริง ถ้าถูกถามว่าบ้านนี้ขายข้าวสารให้ ผัก.หรือปลา ก็ให้ตอบว่าเราขายให้กับทุกคนที่มาขอซื้อ เพราะถือว่าทุกคนเป็นคนไทย พ่อของผมยึดมั่นในความซื่อสัตย์สุจริต ทำแต่ความดี มีจิตใจเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ที่จะช่วยเหลือผู้อื่น

“ผมจำได้ว่ามีชาวบ้านหลายครอบครัวที่ได้รับผลกระทบจากการสู้รบระหว่างเจ้าหน้าที่กับ ผัก. เขตงานบ้านเขาแก้ว ทำให้ต้องอพยพหนีเพื่อความปลอดภัย พ่อของผมก็จัดที่พักให้ลี้ภัยกับลุงข่าของเราพร้อมทั้งเลี้ยงข้าวปลาอาหารด้วยความเต็มใจ

“ผมเกิดเมื่อวันที่ 18 พฤษภาคม 2512 บ้านอยู่ที่อำเภอควนขนุน จังหวัดพัทลุง พ่อชื่อ กฤษณ์ แม่ชื่อหนูขาว มีพี่น้องทั้งหมด 9 คน เสียชีวิตไปตั้งแต่ยังเล็ก 4 คน ครอบครัวของเราอาศัยอยู่ในหมู่บ้านเล็กๆ ห่างไกลความเจริญ ผมเติบโตมาจากการต่อสู้ระหว่างกองกำลังติดอาวุธของพรรคคอมมิวนิสต์แห่งประเทศไทย กับกำลังทหาร ตำรวจ ของฝ่ายรัฐบาลเป็นไปอย่างรุนแรง”

ในยุคนั้นดินแดนตำบลควน พัทลุง ตรัง และสตูล ถือได้ว่าเป็น “เขตอิทธิพล” ของผู้ก่อการร้าย โดยเฉพาะแถบเทือกเขาบรรทัด กลายเป็น “ตำนาน” แห่งการต่อสู้รบพุ่งระหว่างคนไทยด้วยกัน

เมื่ออายุได้ 10 ขวบ เด็กชายก็ต้องลิ้มรสความโหดร้ายที่เกิดขึ้นกับทั้งสองฝ่าย ช่วงปี 2519 ถึง 2521 ขณะกำลังศึกษาอยู่ในชั้นประถมของโรงเรียนบ้านสวนโหนด

ผู้ก่อการร้ายคอมมิวนิสต์ยกกำลังเข้าปิดล้อมโจมตีฐานปฏิบัติการของทหารรัฐบาล ทำให้ทุกคนที่อยู่ในฐานถูกสังหารทั้งหมด ต่อมาเจ้าหน้าที่ของทางการยกกำลังเข้าโจมตีฐานที่มั่นของผู้ก่อการร้ายในเขตงานบ้านเขาแก้ว อำเภอควนขนุน จังหวัดพัทลุง เมื่อวันที่ 7 สิงหาคม 2523

การสู้รบครั้งนั้นถือเป็น “ศึกใหญ่” เพราะทางการต้องการกวาดล้างปราบปรามผู้ก่อการร้ายในเขตอำเภอควนขนุน จังหวัดพัทลุง ขึ้นเด็ดขาด

อีกทั้งถือเป็นวัน “เสียปืนแตก” จึงเลือกเอาวันที่ 7 สิงหาคม เป็นวันดี-เดย์ บรรยายภาคในหมู่บ้านเต็มไปด้วยความหวาดระแวงและหวาดกลัว

เมื่อเด็กชายจบการศึกษาชั้น ป.6 พ่อพาไปสมัครสอบเข้าโรงเรียนประจำจังหวัดพัทลุง เพื่อเรียนต่อในชั้น ม.1 ในวันนั้นหน้าตัวเด็กชายจำได้ไม่ลืม

“ครูประจำชั้นให้ผมออกไปแนะนำตัว ผมบอกกับทุกคนว่าผมมาจากโรงเรียนบ้านสวนโหนด ตำบลตะพาน อำเภอควนขนุน ครูของผมได้ถามต่อหน้าเพื่อนๆ ร่วมชั้นว่า “เธอเป็นลูกคอมมิวนิสต์หรือ” ตั้งแต่นั้นมา ผมจึงได้รับสมญาจากเพื่อนๆ ว่า “ไอ้ลูกคอมมิวนิสต์”

กว่าจะปรับตัวเข้ากับเพื่อนใหม่และเรียนหนังสือได้ดีขึ้นก็หลังจากเปิดเทอมที่สองไปแล้ว

ปี 2529 หนูน้อยประทีปสอบเข้าเป็นนักเรียนเตรียมทหารได้ เขาเล่าว่าเข้าไปอยู่เตรียมทหารใหม่ๆ ไม่มีอะไรโดดเด่น นอกจากการพูดสำเนียงทองแดงแบบคนใต้ และความจริงใจที่มีให้กับเพื่อนใหม่

2 ปีต่อมา นักเรียนเตรียมทหารประทีป ก้าวขึ้นเป็นนักเรียนนายเรือที่เขาเลือกก็เพราะทหารนาวิกโยธินได้สวมชุดพราง สวมรองเท้าคอมแบท ถือปืนเข้าปะทะกับข้าศึก ดูเป็นชายชาติทหารมาก

หลังเข้ารับพระราชทานกระบี่จากพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว “ว่าที่เรือตรีประทีป” ได้รับการบรรจุรับราชการครั้งแรกที่กรมนาวิกโยธิน ก่อนย้ายไปบรรจุในตำแหน่งผู้บังคับหมวดปืนเล็ก กองร้อยปืนเล็กที่หนึ่ง กองพันทหารราบที่ 8 กรมทหารราบที่ 3 ค่ายกรมหลวงสงขลานครินทร์ จังหวัดสงขลา

แล้วนาวิกโยธินหนุ่มก็มีโอกาสออกปฏิบัติราชการสนามครั้งแรก ในฐานะกำลังพลของหน่วยนาวิกโยธินเฉพาะกิจภาคใต้ ทำหน้าที่รองผู้บังคับกองร้อย ตั้งฐานปฏิบัติการอยู่ในบ้านสามัคคี ตำบลสุวารี อำเภอศรีสาคร จังหวัดนราธิวาส

“ตอนได้ยื่นชื่อบ้านสามัคคี ตำบลสุวารี ผมจินตนาการว่าจะเป็นที่นาอยู่และมีธรรมชาติสวยงาม เพราะสุวารีแปลว่าสายน้ำ ชาวบ้านแถวนั้นคงจะมีความรักสามัคคีเหมือนชื่อหมู่บ้าน แต่เมื่อไปถึงมันกลับผิดไปจากที่ผมนึกไว้ทุกอย่างสิ้นเชิง บรรยากาศของที่นี่เหมือนกับสมัยที่เป็นนักเรียนนายเรือและเดินทางไปฝึกภาคสนามที่อินโดนีเซียหรือโซมาเลีย เพราะเต็มไปด้วยกลิ่นเครื่องเทศพุ่งกระจาย ตำรวจตระเวนชายแดนถือปืนเอชเค เดินรักษาความสงบไปมาเหมือนอยู่ในภาวะสงคราม

“ชื่อหมู่บ้านสองข้างทาง มันแปลกแปร่งหู เช่นบ้านตะเลาะหละ บ้านจะกิว และอื่นๆ อีกมากจนจำแทบไม่ไหว”

ที่บ้านสามัคคี กองร้อยนาวิกโยธิน ตั้งฐานบังคับการสร้างด้วยไม้ไผ่หลังคามุงจาก มีอยู่ด้วยกัน 6-7 หลัง

เมื่อนาวิกโยธินหนุ่มเข้าปฏิบัติหน้าที่ไม่นาน เรื่องที่ไม่น่าเชื่อก็เกิดขึ้น และแสดงให้เห็นถึงอิทธิพลของฝ่ายตรงข้ามอย่างชัดเจน

กล่าวคือในวันรุ่งขึ้นกลุ่มโจรพุลโธของนายอาลีเย ได้ทิ้งระเบิดข่มขู่ในหมู่บ้านให้ทางการคืนอาวุธและสิ่งของที่ยึดไป มิฉะนั้น จะฆ่านายอำเภอและเผาโรงเรียนเป็นการตอบโต้

ทางฝ่ายปกครองเกรงว่าจะเกิดเหตุร้ายจึงยอมทำตามคำขู่ โดยไม่แจ้งให้ฝ่ายทหารรู้ ทำให้เจ้าหน้าที่ฝ่ายปฏิบัติการเสียความรู้สึกอย่างมากจนแม่ทัพภาคที่ 4 ต้องเข้ามาทำความเข้าใจด้วยตนเองในเวลาต่อมา (ภายหลังนายอาลีเยหัวหน้ากลุ่มปะทะกับทหารและถูกยิงเสียชีวิตในที่สุด)

“นี่อาจจะเป็นตัวอย่างหนึ่งที่ใช้อธิบายได้ว่าเหตุใดสถานการณ์ความไม่สงบในจังหวัดชายแดนภาคใต้จึงยากที่จะสงบลงโดยเร็ว”

สำหรับเรือเอกประทีปนั้นปะทะกับฝ่ายตรงข้ามเป็นครั้งแรกเมื่อต้นปี 2541

“ภารกิจของเราในครั้งนั้นคือการทุ่มใจเต็มที่
ก่อนการร้ายขบวนการบิอาร์เอ็น ซึ่งมีนายมะ สุโงบาคู
เป็นหัวหน้า เมื่อการปะทะสิ้นสุดลงผลคือศพ
ของโจรก่อการร้ายนอนตายพร้อมอาวุธ 2 ศพ”

เป็นประสบการณ์ครั้งแรกในสมรภูมิจริงของนาย
ทหารหนุ่มจาก “สามสมอ” ก่อนที่เขาจะปฏิบัติหน้าที่
ต่อไปในพื้นที่ภาคใต้ ซึ่งเรือเอกประทีปต้องรับผิดชอบ
คืองานพัฒนา และงานปราบปราม มีการส่งชุดปฏิบัติ
การเล็กๆ ชุดละ 8 ถึง 10 นาย ออกไปลาดตระเวน
ตามแผนหรือตามภารกิจที่ได้รับมอบหมาย ไม่ว่าพื้นที่
เป้าหมายนั้นจะอยู่ในป่าลึก บนภูเขา หรืออยู่ในหมู่บ้าน
ซึ่งเป็นพื้นที่สีแดงก็ตาม รวมทั้งการลาดตระเวน
“หาข่าว”

ส่วนชีวิตครอบครัวของนาวาตรีประทีป ก็ไม่ได้
แตกต่างจากครอบครัวของทหารทั่วไปมากนัก กล่าว
คือผู้เป็นสามีต้องออกปฏิบัติราชการสนามทั้งให้ภรรยา
และลูกอยู่ในแคว้นหลัง

การปะทะกับโจรก่อการร้ายที่ผ่านมา แม้นาวาตรี
ประทีปจะรอดตายราวปาฏิหาริย์ แต่ก็ต้องพักรักษาตัว
อยู่นาน และทำกายภาพบำบัดอย่างต่อเนื่อง

จนในที่สุด ด้วยกำลังใจจากภรรยาและครอบครัว
รวมทั้งพ่อและแม่ ทำให้นายทหารนักรบผู้เสียสละ
ตายผู้หนึ่งสามารถพลิกฟื้นขึ้นมาได้เกือบเหมือนเดิมทุก
ประการ

หลังจากการปฏิบัติภารกิจด้วยความกล้าหาญ เสีย
สละตนเองเป็นแบบฉบับของผู้นำ ทำให้นาวา
ตรีประทีปได้รับการปูนบำเหน็จ 4 ชั้น เลื่อนเงินเดือน
5 ชั้น และได้รับเงินเพื่อการสู้รบ (พสร.) เป็นค่าตอบแทน
เช่นเดียวกับผู้ปฏิบัติราชการสนามชายแดน

แต่เหนืออื่นใดและถือเป็นเกียรติยศสูงสุดสำหรับ
เขาคือ พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ทรงพระกรุณา
โปรดเกล้าฯ พระราชทาน “เหรียญกล้าหาญ” ให้แก่

เรือเอกประทีป นายทหารนาวิกโยธินแห่งราชนาวีไทย
ก่อนหน้าจะได้รับพระราชทานเหรียญกล้าหาญ
เรือเอกประทีปได้รับการคัดเลือกเป็นข้าราชการดีเด่น
ของ คอบต. ในปี 2543 และเข้าเฝ้าฯ รับพระราชทาน
ประกาศเกียรติบัตรพร้อมโล่รางวัล จากสมเด็จพระเทพ
รัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี

นอกจากนี้ ยังได้รับการคัดเลือกเป็น “คนดีศรี
สงขลา” โดยมูลนิธิพลเอกเปรมฯ ได้รับเชิญเกียรติคุณ
จากประธานองคมนตรีและรัฐบุรุษ

รวมทั้งได้มีโอกาสเข้าเฝ้าฯ สมเด็จพระนางเจ้า
พระบรมราชินีนาถ ได้รับพระราชทาน “สร้อยคอ
ทองคำ” พร้อมพระเลี่ยมทองจากพระหัตถ์ของสมเด็จพระ
นางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ

เป็นเรื่องที่เรือเอกประทีปภาคภูมิใจเป็นอย่างยิ่ง
และถือเป็นสิริมงคลแก่ชีวิตอย่างหาที่เปรียบมิได้

แม้นาวาตรีประทีปจะวางแผนอนาคตว่าจะรับ
ราชการต่อไปเรื่อยๆ แต่เขาได้พยายามหาความรู้เพิ่ม
เติม โดยสมัครเรียนปริญญาโทที่สงขลา และสำเร็จการ
ศึกษาอย่างที่ต้องการในที่สุด

ปัจจุบันเจ้าของเหรียญกล้าหาญแห่งดุขงญอมียศ
เป็น “นาวาโท” และกลับไปปฏิบัติราชการสนามใน
ตำแหน่งหัวหน้าฝ่ายข่าว หน่วยเฉพาะกิจนาวิกโยธิน
ภาคใต้ ด้วยความหวังว่าสถานการณ์รุนแรงที่เกิดขึ้นจะ
บรรเทาเบาบางและยุติลงได้ในที่สุด แม้ต้องใช้เวลาอีก
นานก็ตาม

ซึ่งนั่นย่อมหมายถึงว่า ทหารนาวิกโยธินแห่งราช
นาวิกโยธิน จะต้องปฏิบัติหน้าที่เคียงบ่าเคียงไหล่กับเจ้า
หน้าที่ทหารตำรวจทุกภาคส่วนต่อไป

โดยมีชีวิตเป็นเดิมพันในการปกป้องรักษาผืนปฐพีไทย

●นาวาเอกวิพันธุ์ ชมะโชติ●